Nans was tot in haar ziel ontsteld, maar als hij met korte nerveuze stappen de slaapkamer verliet, kon ze toch niet nalaten, minachtend de schouders op te halen, en te brommen:

— Hij is krankzinnig geworden. . .

Vanaf dien dag was de verhouding zeer, zeer gespannen tusschen de echtgenooten. Zijn gedrag was niet onwelwillend, niet meesterachtig, niet treiterig voor haar; hij ging ernstiger dan vroeger, maar niet onvriendelijk met haar om. Doch geen zweem van toegevendheid voor haar nukken zou hij meer toonen. Hij zou sterk zijn, zoo sterk, als hij nooit vermoed had te kunnen. Het kostte hem soms een bovenmenschelijke inspanning; vaak aarzelde hij. Maar dan voelde hij toch meer en meer, dat het goed deed; wel was zij koel en teruggetrokken in den omgang, allengs echter ging ze minder en minder uit; haar vijandige koppigheid leek gaandeweg wel van haar te wijken. De aanduidingen waren vaag nog, zeer vaag, want haar trots weerhield haar van alle toenadering.

Zoo gingen de weken voorbij, maar meer verbetering dan in den aanvang werd niet merkbaar. Integendeel. Zij leek zich weer bedacht te hebben, en naar de strakheid van haar gansche wezen te oordeelen, vreesde hij het ergste. En de dagen gingen voorbij in stugge liefdeloosheid zoodat Tom ging wanhopen, of zijn handelwijze wel ooit tot een goede uitkomst voeren zou. En hij was diep ongelukkig, omdat hij vreesde, nu ook de laatste rest van haar liefde te hebben verspeeld. . . .

Maar op een avond — op het onverwachtst — stond zij eensklaps op, en voor hij recht begreep wat er gaande was, — had hij het nog wel durven verwachten? — had zij haar armen om zijn hals geslagen en hem gekust.

— Tom, het is goed, het is goed, snikte ze zacht. — Hij vond de kracht om kalm te blijven, kuste haar hartelijk, en zeide rustig: Goed, goed, Nans, dan zal het wel weer gaan.

— Maar één ding moet je me zeggen, zei Nans met ontroerde stem, — al ik u toch eens heelemaal de oude gebleven was. . . Had je dan met me gebroken? Had jij het nooit, nooit opgegeven?

Wat verwonderd keek hij, er was wankeling in zijn blik, doch bijna gelijktijdig keerde de ernst erin weer.

— Nee, zei hij kalm, — nooit. Laat dat je genoeg zijn. . . .

En bedaard bleef hij haar aanzien onder het spreken. Doch innerlijk was hij zeer, zeer ontroerd. „En te bedenken," sprak hij tot zichzelf, — „te bedenken, dat ik het misschien geen dag meer had uitgehouden". . . .

LEENDERT VAES.

HET MEISJE MET DEN ROODEN BOEZELAAR

Als hij de oogen dichtdeed, zag hij haar weer. Ze was een klein meisje en droeg een grooten rooden boezelaar over een geel jurkje. Haar stroo-blond haar hing in een lange vlecht, van onder vastgebonden met een kersenrood strikje, dat vloekte tegen het vleeschrood van den boezelaar, op haar rug. Ze was bleekjes en had mooie groote blauwe oogen, die veel donkerder schenen dan ze waren, omdat haar gezichtje zoo bleek was en omdat ze zoo groot waren. Ze zat voor-aan in de klas op de tweede bank, links op den hoek en als de meester wat vroeg, was 't steeds aan haar het eerst, behalve als 't erg moeilijk was, dan was de eerste vraag voor de jongens. Ze woonde even buiten de stad en haastte zich altijd, als de school uitging, naar huis. Nooit zou ze, als zooveel andere meisjes, nog wat blijven spelen. Alleen vóór de school begon en in het speelkwartiertje weerde zij zich dapper. Dan kon ze stoeien als een jongen en dan was ze ook niet bleek, maar had een hooge kleur en haar oogen glansden alsof ze vernist waren.

En hij herinnerde zich ook, groote jongen, die hij al was, dat hij dan stil aan den kant kon staan om haar aan te zien, want hij vond haar mooi, zóó mooi als hij geen meisje kende in de heele stad, waar nochthans heel veel meisjes waren. Hij droomde 's nachts van haar en hij was er vast van overtuigd, dat hij verliefd op haar was naar 't geen hij in een of ander boek wel eens over liefde gelezen had. Niets zou hij liever gedaan hebben dan haar vertellen dàt hij haar liefhad en dat hij heel gelukkig zou wezen, als hij even haar handje mocht vasthouden of zelfs als zij hem met dat iets in de oogen aan wou zien, wat hij er in gezien had, toen ze een hondje streelde dat een der andere kinderen nageloopen was. Maar hij durfde haar niet aanspreken en als zij even opkeek, bemerkende dat hij haar aanzag, dan draaide hij gauw het hoofd om met een hoogroode kleur en verlegen of hij op iets betrapt was, waarvoor hij zich schaamde.

Op een dag had zijn vader hem verteld, dat zij naar Amsterdam zouden verhuizen. 's Nachts in zijn bed had hij toen geschreid. Hij zou haar moeten verlaten, misschien zelfs nooit terugzien. Als hij haar nu vóór zijn vertrek nog maar even spreken kon, nog maar even kon zeggen, dat hij zoo veel van haar hield en haar kon vragen of zij op hem wachten wou, wachten tot hij groot was en veel geld verdiende, want dàt wou hij: heel veel geld verdienen, om haar zóó gelukkig te kunnen maken als hij zich maar bij mogelijkheid droomenkon ooit te zullen zijn.

Hij verliet Zaterdagmiddags voorgoed de school en Woensdags zouden zij vertrekken. Wat een leege, holle dagen, die drie, en vooral die Maandag en die Dinsdag! Hij had van zijn vriendjes en van de onderwijzers afscheid genomen, slenterde nu wat rond en wachtte om vier uur op het uitgaan der school. Maar niet vlak in de nabijheid, want hij wou niet gezien worden. Eigenlijk wachtte hij alleen op haar. En toen hij dien Maandagmiddag kwam — hij herkende haar al in de verte aan haar rooden boezelaar —, toen liep hij haar na, op een afstand, want hij durfde niet zoo dicht bij haar komen, dat zij hem zag.

Hij zag haar den tweeden grintweg inslaan even buiten de stad en na een minuut of tien het kleine pad rechts, dat regelrecht naar het huisje bracht waar zij woonde. Op den weg, achter de struiken, die aan den slootkant stonden, bleef hij wat heen en weer drentelen, maar in en om het huisje was alles stil, en mistroostig ging hij terug.

Zóó kon hij echter de stad niet verlaten. Hij wou en zou haar spreken, hij wou en zou haar in elk geval doen weten, op welke wijze ook, dat hij haar liefhad en dat hij slechts leven wilde voor haar.

Den volgenden, den laatsten middag, deed hij beter. Hij was bij den grintweg toen de school uit moest gaan en liep haar nu tegemoet. En daar hij heel langzaam liep en zij vloog, was hij nog niet aan 't einde van den weg, of daar kwam ze aan. Hij zag haar rooden boezelaar als een vreugdevlag tusschen 't groen en ze kwam al nader en nader.

JAN STEEN — DE DANSLES.